

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

NOTĂ

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct.2 [referitor la art.2 alin. (1¹)] din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.68/2015 pentru aprobarea unor măsuri de gestionare a instrumentelor structurale din domeniul transporturilor

Către: Biroul permanent al Camerei Deputaților

De la: Secretarul general al Camerei Deputaților

Vă informăm că prin Decizia nr. 593 din 14 septembrie 2016, definitivă și general obligatorie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din data de 04 noiembrie 2016, Curtea Constituțională, cu unanimitate de voturi, a admis obiecția de neconstituționalitate formulată și a constatat că articolului unic pct.2 [referitor la art.2 alin.(1¹)] din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.68/2015 pentru aprobarea unor măsuri de gestionare a instrumentelor structurale din domeniul transporturilor sunt neconstituționale.

Potrivit prevederilor art. 147 alin. (2) din Constituția României, republicată, în cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale.

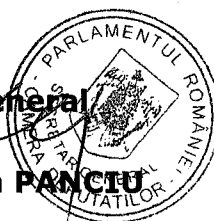
Menționăm că procedura de reexaminare a legii urmează să fie declanșată de Camera Deputaților, în calitate de primă Cameră sesizată.

Cu această lege urmează să fie sesizată Comisia pentru transporturi și infrastructură.

Anexăm alăturat, Decizia Curții Constituționale nr. 593/2016.

Secretar General

Cristian Adrian PANCIU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 593

din 14 septembrie 2016

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 2 [referitor la art. 2 alin. (1¹)] din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2015 pentru aprobarea unor măsuri de gestionare a instrumentelor structurale din domeniul transporturilor

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroi	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2015 pentru aprobarea unor măsuri de gestionare a instrumentelor structurale din domeniul transporturilor, obiecție formulată de Guvernul României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 6.511 din 7 iulie 2016 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.260A/2016.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se arată că legea contestată încalcă art. 16 alin. (1) și art. 138 alin. (5) din Constituție cu referire la majorarea pe care o prevede în privința salariilor de bază ale personalului din cadrul Ministerului Transporturilor cu 23 de clase de salarizare succesive față de clasa deținută, respectiv o majorare de 57,5%, începând cu data de 1 septembrie 2016.

4. Cu privire la încălcarea art. 16 din Constituție se arată că, potrivit art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, salariile de bază ale personalului încadrat pe funcții publice și contractuale din aparatul propriu al ministerelor, inclusiv Ministerul Transporturilor, se stabilesc, prin asimilare, la nivelul de 70% din nivelul salariilor de bază aferente funcțiilor din cadrul Secretariatului General al Guvernului. Prin această măsură s-a avut în vedere eliminarea diferențelor de salarizare pentru muncă egală în unități similare, pentru personalul din aparatul propriu al ministerelor. Or, acordarea unei majorări salariale suplimentare pentru personalul din cadrul aparatului propriu al Ministerului Transporturilor reprezintă o măsură cu caracter discriminatoriu, care va genera noi inechități salariale. Adunând cele două majorări salariale operate pentru personalul antementionat se ajunge la o creștere salarială de peste 150% comparativ cu luna decembrie 2015.

5. Cu privire la încălcarea art. 138 alin. (5) din Constituție se arată, pe de o parte, că legea criticată nu indică sursele de finanțare pentru susținerea majorării salariale reglementate, ceea ce se constituie într-un viciu de neconstituționalitate a acesteia, iar, pe de altă parte, că inițiativa legislativă nu cuprinde informații referitoare la efectele financiare asupra bugetului

general consolidat, și anume la modificări ale cheltuielilor bugetare, precum și la calculele privind fundamentarea acestor modificări. În sensul obligativității realizării precizărilor anterior menționate, Guvernul invocă deciziile Curții Constituționale nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010. *Per a contrario*, ori de câte ori o astfel de analiză nu însoțește o inițiativă legislativă are loc o încălcare a prevederilor constituționale antementionate. Or, în cazul de față, deși se majorează cheltuielile bugetare, la adoptarea legii criticate nu s-a ținut cont de obligațiile instituite prin Legea nr. 500/2002. Se mai subliniază că deja deficitul ESA pentru anul 2016 este estimat la 2,95% din PIB, pentru anul 2017 la 2,89 din PIB în condițiile în care nivelul deficitului bugetar prevăzut de Tratatul de la Maastricht privind Uniunea Europeană este de cel mult de 3% din PIB.

6. În consecință, există riscul ca impactul suplimentar generat de aplicarea acestei măsuri să nu poată fi acoperit din bugetul aprobat, ceea ce creează premisele unui dezechilibru bugetar. De asemenea, depășirea nivelului deficitului bugetar prevăzut de Tratatul de la Maastricht privind Uniunea Europeană atrage declanșarea procedurii de deficit excesiv.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

10. Obiectul controlului de constituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2015 pentru aprobarea unor măsuri de gestionare a instrumentelor structurale din domeniul transporturilor. Din analiza motivării obiecției de neconstituționalitate formulate, Curtea constată că

sunt criticate numai dispozițiile articolului unic pct. 2 din legea menționată, cu referire la art. 2 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2015, privitor la majorarea salariilor de bază ale personalului din cadrul aparatului propriu al Ministerului Transporturilor. Prin urmare, obiect al controlului de constituționalitate îl constituie dispozițiile articolului unic pct. 2 [referitor la art. 2 alin. (11)] din legea analizată, care au următorul conținut normativ:

„(11) Prin excepție de la prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 11 decembrie 2015, rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 din 29 decembrie 2015, începând cu data de 1 septembrie 2016, personalul din cadrul Ministerului Transporturilor beneficiază de 23 de clase de salarizare succesive față de clasa deținută”.

11. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 138 alin. (5) potrivit cărora „Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare”. De asemenea sunt invocate și prevederile art. 15 alin. (1) și (3) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, potrivit cărora:

„(1) În cazurile în care se fac propuneri de elaborare a unor proiecte de acte normative/măsuri/politici a căror aplicare atrage micșorarea veniturilor sau majorarea cheltuielilor aprobate prin buget, se va întocmi o fișă financiară, care va respecta condițiile prevăzute de Legea nr. 69/2010. În această fișă se înscriu efectele financiare asupra bugetului general consolidat, care trebuie să aibă în vedere:

a) schimbările anticipate în veniturile și cheltuielile bugetare pentru anul curent și următorii 4 ani;

b) estimări privind eşalonarea creditelor bugetare și a creditelor de angajament, în cazul acțiunilor anuale și multianuale care conduc la majorarea cheltuielilor;

c) măsurile avute în vedere pentru acoperirea majorării cheltuielilor sau a minusului de venituri pentru a nu influența deficitul bugetar. [...]

(3) După depunerea proiectului legii bugetare anuale la Parlament pot fi aprobate acte normative/măsuri/politici numai în condițiile prevederilor alin. (1), dar cu precizarea surselor de acoperire a diminuării veniturilor sau a majorării cheltuielilor bugetare, aferente exercițiului bugetar pentru care s-a elaborat bugetul”.

(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

12. Curtea constată că sesizarea formulată îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul obiectului său, fiind vorba de o lege adoptată și nepromulgată încă, cât și sub aspectul titularului dreptului de sesizare, aceasta fiind semnată de prim-ministrul Guvernului.

(2) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1.) Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2015 pentru aprobarea unor măsuri de gestionare a instrumentelor structurale din domeniul transporturilor

13. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2015 pentru aprobarea unor măsuri de gestionare a instrumentelor structurale din domeniul transporturilor a fost adoptată la data de 30 decembrie 2015 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 987 din 31 decembrie 2015. Secretarul general al Guvernului, prin Adresa nr. 20/8.360 din 30 decembrie 2015, a comunicat Secretarului general al Senatului proiectul de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2015, în conformitate cu art. 115 alin. (5) din Constituție.

14. La 14 martie 2016, Senatul a adoptat legea menționată, fără modificări sau completări față de forma transmisă de Guvern.

15. În Camera Deputaților, Comisia pentru transporturi și infrastructură — comisie sesizată în fond — a depus raportul asupra legii analizate la 14 aprilie 2016, admitând unele amendamente, astfel: articolul unic pct. 1 din lege aduce anumite modificări de precizie dispozițiilor art. 1 din ordonanța de urgență; articolul unic pct. 2 din lege vizează majorarea salariilor de bază ale personalului din aparatul propriu al Ministerului Transporturilor. La motivarea amendamentului s-au reținut următoarele: „Aplicarea prevederilor propuse pentru anul 2016 se va face cu încadrarea în bugetul aprobat Ministerului Transporturilor pentru anul 2016, prin redistribuirea sumelor în bugetul Ministerului Transporturilor cu ocazia rectificării bugetare și nu va avea impact financiar asupra bugetului de stat”.

16. La 10 mai 2016, Camera Deputaților a adoptat legea cu amendamentele propuse de Comisia pentru transporturi și infrastructură.

17. La 31 mai 2016, Președintele României a formulat cerere de reexaminare a legii privitoare la cele două amendamente adoptate.

18. La 14 iunie 2016, Comisia pentru muncă, familie și protecție socială și Comisia pentru transporturi și energie din Senat au întocmit un raport comun cu însușirea anumitor observații ale Președintelui României [spre exemplu, folosirea unei terminologii unitare în cuprinsul articolului unic pct. 1 din lege și corectarea normei de trimitere la art. 17, în realitate art. 12 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014].

19. La 21 iunie 2016, Senatul a adoptat legea potrivit celor propuse în Raportul comun al celor două comisii (76 voturi pentru, 6 împotriva, 2 abțineri).

20. La 23 iunie 2016, Comisia pentru transporturi și infrastructură din cadrul Camerei Deputaților a întocmit raportul asupra cererii de reexaminare formulate. Sunt însușite modificările propuse de Senat, dar sunt realizate noi modificări în sensul clarificării conținutului normativ al articolului unic pct. 1 al legii, prorogării intrării în vigoare a creșterii salariale reglementate de articolul unic pct. 2 de la 1 iulie 2016 la 1 septembrie 2016, fiind, de asemenea, operate unele modificări ce țin de tehnica legislativă.

21. La 28 iunie 2016, legea a fost adoptată de Camera Deputaților (214 voturi pentru, 0 împotriva).

22. La 6 iulie 2016, Guvernul a sesizat, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, Curtea Constituțională.

(2.2.) Modificări legislative preconizate

23. În esență, față de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2015, în vigoare, legea adoptată, la articolul unic pct. 1, detaliază atribuțiile Ministerului Transporturilor ca organism

intermediar pentru transport în cadrul Programului operațional Infrastructura mare 2014—2020.

24. Articolul unic pct. 2 din lege [referitor la art. 2 alin. (11)] stabilește o majorare salarială aplicabilă numai personalului din cadrul Ministerului Transporturilor cu 23 de clase de salarizare succesive față de clasa deținută, cu excepțiile menționate la articolul unic pct. 2 din lege [referitor la art. 2 alin. (12)].

25. Articolul unic pct. 3 din lege reglementează modalitatea normativă de punere în aplicare a legii analizate.

(2.3.) *Criticele de neconstituționalitate raportate la art. 138 alin. (5) din Constituție*

26. Pentru a analiza în mod complet critica raportată la art. 138 alin. (5) din Constituție, Curtea va avea în vedere și dispozițiile art. 111 alin. (1) teza finală din Constituție. Prin Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 2 martie 2016, paragraful 53, Curtea a reținut că, în cazul în care o inițiativă legislativă implică modificări bugetare, solicitarea informării din partea Guvernului este obligatorie. Din aceste dispoziții rezultă că legiuitorul constituient a dorit să consacre garanția constituțională a colaborării dintre Parlament și Guvern în procesul de legiferare, instituind obligații reciproce în sarcina celor două autorități publice (a se vedea Decizia nr. 515 din 24 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.195 din 14 decembrie 2004). Curtea a mai reținut că în cadrul raporturilor constituționale dintre Parlament și Guvern este obligatorie solicitarea unei informări atunci când inițiativa legislativă afectează prevederile bugetului de stat. Această obligație a Parlamentului este în consonanță cu dispozițiile constituționale ale art. 138 alin. (2) care prevăd că Guvernul are competența exclusivă de a elabora proiectul bugetului de stat și de a-l supune spre aprobare Parlamentului. În temeiul acestei competențe, Parlamentul nu poate prestabil modifica cheltuielilor bugetare fără să ceară Guvernului o informare în acest sens. Dat fiind caracterul imperativ al obligației de a cere informarea menționată, rezultă că nerespectarea acesteia are drept consecință neconstituționalitatea legii adoptate (Decizia nr. 1.056 din 14 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 802 din 23 noiembrie 2007); totuși, participarea reprezentantului Guvernului la dezbaterile parlamentare și acordul exprimat, fără echivoc, față de amendamentele adoptate sunt de natură să angajeze Guvernul și să acopere cerința prevăzută de art. 111 alin. (1) teza finală din Constituție (a se vedea Decizia nr. 515 din 24 noiembrie 2004, precitată).

27. În prezenta cauză se constată că reprezentantul Guvernului — Marcel Ioan Boloș, secretar de stat în cadrul Ministerului Transporturilor — a afirmat în ședința Camerei Deputaților din 28 iunie 2016 că „Ministerul Transporturilor a participat la dezbaterile din Comisia de transporturi [din 23 iunie 2016 — s.n.] și și-a însușit modificările ... amendamentele pe care Comisia de transport le-a formulat” — a se vedea Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 6 iulie 2016, p. 13. De asemenea, în ședința Senatului din 21 iunie 2016, același reprezentant al Guvernului a declarat că „Ministerul Transporturilor susține raportul Comisiei pentru transporturi, astfel cum a fost întocmit” — a se vedea Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 28 iunie 2016, p. 5. Prin urmare, este evident că reprezentanții Guvernului aveau cunoștință de modificările legislative preconizate și erau de acord cu acestea, așadar, inclusiv cu majorarea salarială în discuție.

28. Cu referire la art. 138 alin. (5) din Constituție, Curtea a reținut că acesta face diferența între stabilirea sursei de finanțare și caracterul suficient al resurselor financiare din sursa astfel stabilită. Primul aspect este legat de imperativele art. 138 alin. (5) din Constituție (a se vedea Decizia nr. 47 din 15 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 28 septembrie 1993, sau Decizia nr. 64 din 16 noiembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 310 din 28 decembrie 1993). Art. 138 alin. (5) din Constituție impune stabilirea concomitentă atât a alocației bugetare, ce are semnificația unei cheltuieli, cât și a sursei de finanțare, ce are semnificația venitului necesar pentru suportarea ei, spre a evita consecințele negative, pe plan economic și social, ale stabilirii unei cheltuieli bugetare fără acoperire (a se vedea Decizia nr. 36 din 2 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996). Majorarea cheltuielilor din sursa indicată poate fi realizată în cursul anului bugetar condiționat de menținerea în alocația aferentă sursei (Decizia nr. 6 din 24 ianuarie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 31 ianuarie 1996, sau Decizia nr. 515 din 24 noiembrie 2004, precitată). În textul Constituției se vorbește numai despre stabilirea sursei de finanțare înainte de aprobarea cheltuielii, iar nu despre obligativitatea indicării în lege a sursei respective (Decizia nr. 173 din 12 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 9 iulie 2002, Decizia nr. 320 din 19 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 8 iulie 2013, sau Decizia nr. 105 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 371 din 20 mai 2014). Lipsa precizării exprese a sursei de finanțare nu presupune implicit inexistența sursei de finanțare (Decizia nr. 1.056 din 14 noiembrie 2007, precitată, Decizia nr. 320 din 19 iunie 2013, precitată, Decizia nr. 1.092 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 20 octombrie 2008, sau Decizia nr. 1.093 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 20 octombrie 2008).

29. În schimb, aprecierea caracterului suficient al resurselor financiare nu își are temeiul în art. 138 alin. (5) din Constituție, fiind o problemă exclusiv de oportunitate politică, ce privește, în esență, relațiile dintre Parlament și Guvern. Dacă Guvernul nu are resurse financiare suficiente, poate să propună modificările necesare pentru asigurarea lor, în virtutea dreptului său de inițiativă legislativă (a se vedea Decizia nr. 47 din 15 septembrie 1993, precitată, sau Decizia nr. 64 din 16 noiembrie 1993, precitată). Curtea, prin Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, paragraful 58, a mai adăugat că „sursa de finanțare indicată [trebuie — s.n.] să fie în mod real aptă să acopere cheltuiala în condițiile legii bugetare anuale. Prin urmare, textul constituțional [art. 138 alin. (5) din Constituție — sn.] se referă la caracterul obiectiv și efectiv al sursei de finanțare și operează cu elemente de certitudine și previzibilitate bugetară, [...] art. 138 alin. (5) din Constituție nu se referă la existența *in concreto* a unor resurse financiare suficiente la momentul adoptării legii, ci la faptul ca acea cheltuială să fie previzionată în deplină cunoștință de cauză în bugetul de stat pentru a putea fi acoperită în mod cert în cursul anului bugetar”.

30. Curtea a mai reținut, prin Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, paragraful 59, că „în lipsa unei fișe financiare reactualizate la momentul adoptării legii conform art. 15 alin. (3) din Legea

nr. 500/2002, având în vedere că punctul de vedere al Guvernului a fost exprimat anterior depunerii la Parlament a legii bugetului pe anul 2016 (9 decembrie 2015), că legea bugetului fusese adoptată cu câteva zile anterior legii analizate, fără a cuprinde, în mod evident, noua cheltuială bugetară votată, și în lipsa unui dialog real între Guvern și Parlament (în cazul de față reprezentat de Senat), nu se poate trage decât concluzia că la adoptarea legii s-a avut în vedere o sursă de finanțare incertă, generală și lipsită de un caracter obiectiv și efectiv, nefiind așadar reală”.

31. Raportat la art. 138 alin. (5) din Constituție, în situația de față, Curtea constată că legea a fost adoptată la data de 28 iunie 2016 și ar urma să intre în vigoare, în privința majorării salariale, la data de 1 septembrie 2016. Guvernul nu a prezentat nicio fișă financiară care să demonstreze că printr-o atare majorare salarială s-ar depăși deficitul bugetar de 3% din valoarea PIB, prezentând — în sesizarea depusă la Curtea Constituțională — doar estimările sale cu privire la nivelul deficitului bugetar, fără a lua, în mod concret, în calcul influența financiară de 3,4 milioane lei pentru anul 2016 și 13,6 milioane lei pentru anul 2017 pe care ar produce-o măsura analizată asupra nivelului deficitului bugetar.

32. Cu privire la caracterul obiectiv și efectiv al sursei de finanțare, Curtea constată că, la momentul introducerii reglementării legale criticate de către Comisia pentru transport și infrastructură din Camera Deputaților, s-a arătat că „aplicarea prevederilor propuse pentru anul 2016 se va face cu încadrarea în bugetul aprobat Ministerului Transporturilor pentru anul 2016, prin redistribuirea sumelor în bugetul Ministerului Transporturilor cu ocazia rectificării bugetare și nu va avea impact financiar asupra bugetului de stat”. Prin urmare, a fost indicată sursa finanțării, ea este una reală, aptă să acopere cheltuiala bugetară angajată; mai mult, atunci când a fost adoptat amendamentul respectiv s-a indicat faptul că, în cazul în care nu există fonduri suficiente, bugetul menționat va fi suplimentat prin rectificare bugetară. Situația de față diferă de cea avută în vedere la pronunțarea Deciziei nr. 22 din 20 ianuarie 2016, întrucât, în cauza de față, spre deosebire de situația din decizia anterior menționată, alocația bugetară nu trebuie creată, ea deja există. Curtea, prin decizia menționată, paragraful 60, a subliniat expres că „nu poate stabili dacă se depășește sau nu alocarea bugetară pentru că acest aspect nu este de competența sa”.

33. Curtea nu are competența de a aprecia asupra caracterului suficient al resurselor financiare, pentru că o asemenea operațiune nu își are temeiul în art. 138 alin. (5) din Constituție, fiind o problemă exclusiv de oportunitate politică, ce privește, în esență, relațiile dintre Parlament și Guvern. Or, practic, tocmai acest lucru este criticat: lipsa resurselor financiare pentru susținerea creșterii salariale reglementate în condițiile necesității încadrării în plafonul de deficit bugetar de maximum 3% din PIB, aspect care excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională.

34. Având în vedere cele anterior expuse, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă art. 138 alin. (5) din Constituție.

(2.4.) *Criticile de neconstituționalitate raportate la art. 16 alin. (1) din Constituție*

35. Curtea reține că autorii amendamentului care a prevăzut creșterea salarială analizată nu au motivat în niciun fel această măsură legislativă. În aceste condiții, Curtea urmează să

analizeze dacă diferența de tratament juridic sub aspectul salarizării este una justificată sau nu, având în vedere că, în principiu, salarizarea este guvernată — cel puțin la nivel teoretic — de o lege unică și unitară, respectiv Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010.

36. Dacă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 11 decembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, este *latu sensu* o lege care se aplică în mod general categoriilor de personal și care a operat o majorare generală de salariu, inclusiv la nivelul Ministerului Transporturilor, legea analizată aduce în discuție o salarizare diferită a personalului din Ministerul Transporturilor față de restul personalului care face parte din aceeași categorie. Astfel, personalul din Ministerul Transporturilor va fi salarizat în mod diferit față de personalul ce face parte din aceeași categorie, dar își desfășoară activitatea în alte ministere.

37. Trebuie observat că această majorare a salariului nu are în vedere personalul din Ministerul Transporturilor care gestionează fonduri europene [Programul operațional infrastructură mare 2014—2020], personal care, prin ipoteză, are un nivel de salarizare mai mare decât personalul din aceeași categorie (încadrat pe funcții publice și cel contractual), dar care nu gestionează asemenea fonduri. În acest sens, Curtea constată că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2015, personalul din Ministerul Transporturilor care gestionează fonduri europene [Programul operațional infrastructură mare 2014—2020] a fost deja egalizat sub aspectul salariului cu cel din Ministerul Fondurilor Europene [a se vedea art. 2 alin. (1) din ordonanța de urgență în vigoare]. Cu privire la acest aspect, articolul unic pct. 2 [referitor la art. 2 alin. (12)] din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2015 exclude de la acordarea a 23 de clase de salarizare succesive față de clasa deținută de personalul din Ministerul Transporturilor care gestionează fonduri europene [Programul operațional infrastructură mare 2014—2020], personalul prevăzut la art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2014 pentru aprobarea unor măsuri de eficientizare a sistemului de gestionare a instrumentelor structurale, aprobată prin Legea nr. 263/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 9 noiembrie 2015, și la art. 12 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 174/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 475 din 30 iunie 2015.

38. Prin urmare, creșterea salarială vizează personalul care nu gestionează fonduri europene în cadrul programului operațional pentru care Ministerul Transporturilor a fost desemnat organism intermediar. Aplicându-se o asemenea majorare de 23 de clase de salarizare succesive față de clasa deținută în privința acestui personal din cadrul Ministerului Transporturilor, se ajunge la o creștere salarială suplimentară față de cea operată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.

39. În consecință, Curtea urmează să analizeze dacă tratamentul juridic diferit aplicat față de personalul din cadrul altor ministere este justificat în mod obiectiv și rezonabil, având în vedere jurisprudența Curții referitoare la principiul egalității în drepturi astfel cum aceasta a fost conturată prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 23. În esență, Curtea, cu privire la incidența art. 16 alin. (1) din Constituție, a reținut că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994). De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014). Așadar, nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Potrivit jurisprudenței sale, Curtea a stabilit că discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014). În schimb, privilegiul se definește ca un avantaj sau favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de persoane; în acest caz, neconstituționalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor persoanelor/categoriilor de persoane, ci cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat. Așadar, sintagma „fără privilegii și fără discriminări” din cuprinsul art. 16 alin. (1) din Constituție privește două ipoteze normative distincte, iar incidența uneia sau alteia dintre acestea implică, în mod necesar, sancțiuni de drept constituțional diferite, astfel cum s-a arătat mai sus.

40. Având în vedere cele anterior arătate, Curtea constată că majorarea salarială acordată personalului Ministerului Transporturilor nu poate fi calificată decât ca un privilegiu în raport cu celelalte categorii de personal din administrația publică centrală de specialitate. Asemenea majorări salariale individualizate, la nivelul unui minister, trebuie realizate în considerarea unui anumit scop și a unor sarcini/atribuții de serviciu suplimentare, și nicidecum prin reglementarea unui sistem paralel de salarizare. Or, în cauză, această creștere salarială distinctă de cea generală operată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 nu apare ca fiind justificată în mod obiectiv și rezonabil, ea eludând, practic, sistemul de salarizare pe clase consacrat de reglementarea generală în materie. Un atare procedeu legislativ duce la imposibilitatea aplicării reale a unui sistem unic de salarizare și se ajunge la situația ca una și aceeași grilă de salarizare să fie aplicată diferențiat de la minister la minister. Având în vedere cele anterior expuse, Curtea reține că textul criticat consacră un privilegiu salarial, contrar art. 16 alin. (1) din Constituție, iar neconstituționalitatea astfel constatată are drept consecință eliminarea privilegiului acordat.

41. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
În numele legii
CAMERA DEPUTAȚILOR
DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată și constată că dispozițiile articolului unic pct. 2 [referitor la art. 2 alin. (1¹)] din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2015 pentru aprobarea unor măsuri de gestionare a instrumentelor structurale din domeniul transporturilor sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 septembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly